

KKTC
YAKIN DOĞU ÜNİVERSİTESİ
FEN-EDEBİYAT FAKÜLTESİ
TÜRK DİLİ VE EDEBİYATI BÖLÜMÜ

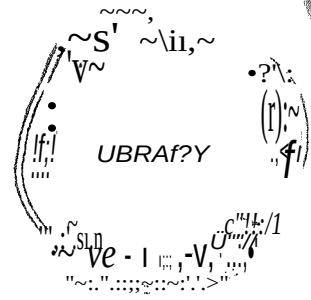
1958-1974 YILL-4~A~SIDA YAŞANAN CANLI
HATIRALAR

TEZ HAZIRLAYAN:
ERAY KAN
970482
4-B

TEZ DA) > TIŞMANI:
DOÇ. DİJ. BÜLENT YORULMAZ

İEFKOŞA 2001

İÇİNDEKİLER

Sayfa

I-ÖNSÖZ	1,2
II-GİRİŞ	3 - 8
III - METİNLER	
İ-) 1955-1960 Yılları Arasında Yaşanan Hatıralar	
a - AYŞE HASAN	9
b - CEMAL KORELİ	10
c - YETER ARSLAN (1955-74 Arası)	11-17
İİ -) 1963-1974 Yılları Arasında Yaşanan Hatıralar	
a-ALİ HOCA	18
b - HÜSEYİN HÜRGENÇ	19
c - MEHMET MENGİ	20

iii -) 1974 Yılma Ait Hatıralar

a - Ahmet Karas	21
b - Ahmet Karas	22,23
c - Ali Murat Elagöz	24
d - Hüseyin Hürgeç	25
e - Mehmet Mustafa	26
f - Şerife Hürgeç	27

IV-DİZİN

Önsöz

1958-1974 yılları arasındaki canlı antlar bize yani bir Kuzey Kıbrıs Türk vatandaşına mezuniyet çalışması olarak verilmesi tarihimizi, tarihimiz içinde atalarımızın geçirdiği önemli q~vreleri öğrenmek, hatırlatmak ve yaşatmak, ayrıca bunun yanında o dönemlerde yaşamış kişilerin anılarını tazelemek açısından çok değerli ve anlamlı bir anlaşıma olmuştur.

Bu tarihler arasında yaşamış **olan** pek çok büyüğümüzle değişik bölgelerde röportaj yaparak bir takını görüşmeler yaptım. Röportaj yaptığım bu kişiler, röportaj yaptığım sırada eski antlarını hatırlayarak gözlerinin dolduğunu ve hüzünlendiklerini gördüm. O insanlarla birlikte bende zaman zaman o yılları yaşıyormuş gibi oldum, onlar gibi bende bazı şeylere isyan ettim.

İnsanlardan öğrendiğimiz bu eski hatıraların biz gençleri yaşadığımız vatanımıza daha iyi bağlanmamıza yardımcı olacağına, ayrıca anne ve babalarımızın çektikleri acıları ve sıkıntıları anlayabilmek ve çok zor şartlarda hürriyetlerini kazandıklarını biz gençlere anlatmaları açısından da bu çalışmanın çok büyük bir önemi olduğunu düşünüyorum. Bu vatanın her karış toprağında vatan uğruna canını feda eden şehitlerimizin kanı olduğunu ve kolay kolay bırakılmayacağını herkes anlamalıdır. Çünkü geçmişte olan olaylara tanıklık yapmış kişilerin ağzından dinlediğim, duyduğum birtakım acımasız ve vicdansız antlar karşısında hiç bir şey yapmadan zaman geçirmek, isyan etmemek mümkün olamaz. Bu çalışmayı yapmadan önce ve yaptıktan sonraki duygularım tamamen değişmiştir. Çünkü eski insanların anlattıkları acımasız olaylar beni çok etkilemiştir. Artık bu hatıraları anlatan kişileri daha iyi anlıyorum ve üzerinde

yaşadığımız toprakların anlatılanlar gibi güçlü bir direnişten sonra alındığını daha iyi anlıyorum.

Bu konuyu bize mezuniyet çalışması olarak veren danışman öğretmenimiz sayın Doç Dr. Bülent Yorulmaz'a teşekkür ederim. Ayrıca bana hatıralarını anlatan kişilere de teker teker teşekkür ederek bu konun daha sonraki yıllarda geçmişimizin unutulmaması açısından tekrar mezuniyet çalışması olarak verilmesini dilerim.

ERAY KAN

Giriş

I Nisan 1955 tarihinde Türkleriyok etmek için fâa.liyete geçen rum tedhiş teşkilatı E.O.K.A bütün uğraşlarına rağmen Enosis'i gerçekleştirememişti. Bu >İdeallerin gerçekleştiremeyeceklerini anlayan Rumlar ve Yunanistan sulha yaklaşmıştı.

Nihayet Zürih (11 Şubat 1959) ve Londra (19 Şubat 1959) antlaşmaları imzalanmıştı.

Garanti ve ittifak antlaşmaları/da 15-16 Ağustos1960 tarihinde gece yarısı imzalanarak Kıbrıs, bağımsız bir Cumhuriyet durumuna durumuna getirilmişti. 16 Ağustos 1960 günü Türk ve Yunan alayları Kıbrıs'a çıkmışlardı, Cumhuriyet kurulmuştu. Fakat adada birbirine her bakımdan zıt durumda bulunan Türk ve Rum toplumları vardı. Kıbrıs Cumhuriyeti'nin akıbeti dalına kancıkca ve kapalı bir politika güden Rumların davranışlarına bağlı olacaktı.

Cumhuriyet ilanında biraz önce "KEM" isimli bir Rum teşekkülünün yayınladığı beyanname (13Ağustos 1959) Rumların Kıbrıs Cumhuriyeti'ni Enosis'e bir sıçrama tahtası olduklarını açıkça gösteriyordu.

Bu beyannamede Rumlara özetle şöyle deniliyordu :

"Rum Vatandaşlarımız"

Kem'in gaye ve ~a\\anmn.n.e tı\\o.\\~\\~\\Le i\\aıı. e\\m.e\\. \\m. 1a~aatmın. 'o\\ ü\\.
beyanname ile işe başlıyoruz. Kıbrıs ilhak cephesi milli emellerimizin tahakkuku ve
bütün haklarımızın kazanılması için elindeki bütün vasıtalarla sulhçu ve icabında
dinamik vasıtalarla mücadele edecek olan gizli bir örgüttür. Biz, particilik menfaatlerini
veya maddi menfaatler peşinde koşmayan bir örgütüz. Antlaşmaların ve cumhuriyeti,
Enosis'e giden ilk adım olarak addediyoruz. Milli yolda yüründüğü taktirde
Başpiskopos Makarios'u kuvvetle destekleyeceğiz, Fakat bu yoldan biraz dahi şaşarsa,
bizi karşısında şiddetli tenkidçiler ve belki de rakipler olarak bulacaktır."

Beyanname şu şekilde sona eriyordu :

" Karamanlis (Yunan Başbakanı):ve Averof'a (Yunan Dışişleri Bakam) gelince,
onlar hakkında ileride konuşacağız.

Yaşasın mağlup olmayan (!) şanlı direniş

Yaşasın Enosis

Yaşasın Kem.

KEM"

İzmir Cumhuriyet kurulduğu sıralarda durum bu merkezdeydi. Makarios ise, 1 Nisan 1960 yılında E.O.K.A' nın tedhişe başlamasının beşinci yıl dönümü

aniversariyle yaptığı konuşmada, mücadeleye devam edileceği bildirilmişti. Bu,

sonra Enosis ile birleşme mücadelesinin bir parçasıydı.

Şey sadece Enosis için değildi, ve bu önemle 'Türklerle tanınan halden yok etmeye' niyetli olduğu açıklamıştı. Daha sonra yavaş yavaş 1963 yılında çarpışmalar başlamıştı. 4 Aralık 1963'te Baf kapısı civarında bulunan EOKA'cı Markos Drakos'un heykeli bombalandı. Rumlar bu işi Türklerin yaptığını iddia etmişlerdi. Bomba infilakından iki saat sonra da E.O.KA. Mücahitler Cemiyeti bir bildiri yayınlayarak bunun, Türklerin işi olduğunu ilan etti. 5 Aralık günü Rum talebeleri, Türkler aleyhinde büyük mitingler tertipleyerek Enosis naraları attılar. Bundan sonra Rumlar gizli planları tatbika karar verdiler. Rum tedhişçileri bu arada Lefkoşa'nın Türk semtlerinde bir hafta ara ile iki defa alarm tatbikatı yaptı. Türk semtinin büyük giriş çıkış yolları bir müddet tutulmuştu. Amaçlarına göre yılbaşı gecesi bütün Türk gençlerini bir araya toplayarak öldürmekti. Ancak bu olayları T.M.T. yakınından izliyordu. Daha sonra Rum polisleri Türkleri sık sık yoklamaya tabi tuttular.

20 Aralık'ı 21 Aralık'a bağlayan Cuma gecesi, geç vakitte Tahtakale semtindeki evlerine gitmekte olan bir kısım soydaşımızın arabaları, yoklama bahanesiyle Rum polisleri tarafından durduruldu. Arabadan indirilen soydaşlarımız mermi yağmuruna tutularak öldürülmüşlerdi. 21 Aralık 1963 Cumartesi günü saat 09:50 sularında içinde silahlı Rum polisler bulunan bir Rum Polisler bulunan bir Rum polis arabası, sınırları geceki olaylardan dolayı hayli gergin olan Lefkoşa Türk lisesi öğrencilerinin protestolarına karşılık, okulun içerisine doğru ateş açtılar. Bu esnada 2 öğrenci yaralanmıştı.

22 Aralık Pazar akşamı iki taraf arasında silahlı çatışmalar oldu. Saat 22.00'de başlayan olaylar 22.30'da gittikçe şiddetlenmişti, Vasit Mustafa isimli vatandaşımızın hayatı pahasına evine giderken vurularak öldürülmüştü.

23 Aralık Pazartesi günü de çarpışmalar bütün şiddetiyle devam ediyordu. Türk askerleri baştan aşağı silahlarla donanmış Rum ve Yunan askerlerine karşı cesurca saldırılar. Bu tür çarpışmalar Çetin kaya Kulübü ile Rumların kontrolünde bulunan Kumsal Pınar Otel arasında olmuştur. T.M.T.'nin askerleri tarafından vurularak öldürülmüştü.

24 Aralık Salı günü Rum kontrolünde bulunan Türk bölgeleri ağır ateş yağmuruna tutulmuştu. T.M.T.'nin en gözde simalarından öğretmen Tuncer Hasan, Tüccar Aziz Güner ve Demirci Muhip Hüseyin şehit oldular. Yine aynı gece eşine benzerine rastlanmayan bir barbalıkla karşı karşıya kalan Türkler, Kumsal bölgesinde bulunan Türk Alayı doktorunun evinde bulunan karısı ve yaşları 2-10 arasında değişen üç çocuğu banyo küvetinin içinde öldürmüşlerdi. Diğer yandan Küçük Kaymaklı semti de basılarak yüzlerce silahsız Türk esir alındı.

25 Aralık Çarşamba günü Anayasa'nın Garanti Antlaşması maddesine dayanarak Türkiye müdahale de bulundu. Türk Hava Kuvvetlerine ait jet uçakları Lefkoşa üzerinde ihtar uçuşları yaptılar. Türk uçaklarının Lefkoşe üzerinde yaptığı uçuş sonunda Rumlar şaşkına dönerek çarpışmayı hemen durdurdular.

İlerleyen tarihlerde, 1963 yılı sonlarına doğru yani 23 Aralık 1963 yılında Larnaka Çarpışmaları oldu. Larnaka da sakin ve huzurlu bir hayat süren Türkler ne olduğunu anlamadan Rumların saldırılarına uğramışlardı. Larnaka'da 16000 kişilik Rum'a karşı 3000 Türk vardı. Çarpışmalar sonunda Mehmet Mahmut, Tahir Hüseyin

ve Salahi Zaimoğlu şehit edilmişlerdi. Larnaka mücahitleri her türlü imkansızlığa rağmen yılmadı, direndi ve düşmana toprağı çiğnetmedi.

Daha sonra 13 Şubat 1964 tarihinde Limasol Çarpışmaları, 8 Mart 1964 tarihinde Baf Çarpışmaları, 6 Ağustos 1964'te Dillirga Harekatı, Kasım 1967'de Mağusa çarpışmaları ve 15 Kasım 1967'de Geçitkale ve Boğaziçi çarpışmaları, lamaka çarpışmaları izleyen çarpışmalar olmuştur.

Yapılan bu çarpışmalardan Geçitkale çarpışmaları çok sayıda vatandaşımızın öldürülmesineneden olmuştur.

Yıl 1967 Geçit kale katliamı. Acılar devam ediyor. 15 Kasım 1967'de Geçitkale ve Boğaziçi adeta kan kokuyor. Grivas yüzlerce Rum ve Yunan askeriyle harekete geçer. Evler yakılıp yakılır. Kızının gözleri önünde Mehmet Emin Dede yakılır. İki kişi kurşuna dizilir.

Tüm bu çarpışmalarda ve isyanlarda Türk Mücahitleri Fazla imkanları olmadan cesursa savaşıarak Türk insanını korumuştur

Daha sonra 1967 yılında her yerde ayrı bir Türk yönetimi kurularak, Türk -Rum ayrılmıştı. Bu durum 1974 yılına kadar devam eder.

15 Temmuz 1974 yılında Rumlar kendi aralarında Cunta darbesini başlatır. Rumların kendi halkına bile insafı yoktu. Birbirlerini öldürürler ancak yinede hedef Türk'lerdir. Akritos planına göre 20 Temmuz sabahı adada bulunan bütün Türk askerleri yok edilecekti. Ancak Anavatanımız Türkiye buna izin vermedi.

14 Temmuz 1974 sabahı 2. Barış harekatı başlar. Rum son bir kez daha Türklere olan kinini kuser. Son çarpışmalarda Muratağa, Sandallar ve Taşkent'te toplu katliamlar yapar. İnsanlarımızın bu bölgelerde diri diri toprağa gömülürler. 3 yaşındaki bebekler,

gençler kurşuna dizilir. Peki Rumlar o çocuklardan ne istemişlerdi acaba, onların suçu neydi ??

Yapılan bu katliamlar sona erdikten sonra ortalık biraz olsun sakinleşmişti.

2.Barış hareketi ile Kıbrıs'ta sınır çizilmiştir. Kıbrıs'a gerçek barış gelmiştir. **Binlerce** şehit veren halkımız artık daha fazla şehit vermeye tahammülü kalmamıştı. **Tek** düşünceleri, çocuklarımızın bir daha barbar Rumlar tarafından şehit edilmemesiydi. Yeter ki kendi topraklarında, vatanında yaşayasın, kendi bayrağın özgürce dalgalansın.

Özgürlüğe kavuşan Türk halkının tek bir amacı kalmıştı. Oda Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyetini Kurmaktı. Nihayet 15 Kasım 1983'te Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti kuruldu. Bundan sonra Türk insanı kendi topraklarında özgürce yaşayacaktır. Türk **halkı** olarak inandığımız Türk bayrağını elden ele taşıyacak ve şehitlerimizin kanı ile sulanan bu aziz ve kutsal toprakları yaşatacağız,

IIV'TVHIL VH

HATIRALAR

1955- 1960 Yılları Arasında Yaşanan

Hatıralar

Ben ve Boğruoçi eveşian çok şiddetli başlamıştı, Köyüntize

Her taraf toz duman içinden kalmıştı, Top ateşinin ve
kızım Selma'ya dört çocuğu nu alarak köyün dışına
Öyle yaptı. Ben 95 YAŞINDA olan Felçli Annemle birlikte
Gece olduğunda ansızın sığındığımız odanın kapısı
iki Rum askeri girdi. Bizi bir köşede sığınmış
hiç bir şey şğılemediler ve ilcisi birden üzerimize ateş etmeye
birlikte kanlar içinde kalmıştık.

Rumlar bizi öldürmek için. Öanatak (tao.at\ .a~\\aI. ~en. 1ata\ .am.m.~\\ID. ~em.e
ne oldu diye baktığım sırada zavallı annem ölmüştü. Ben ağır yaralanmıştım. Sabaha
kadar her an ölümü ensemden hissediyordum. Sabah eve bir kız geldi ve hem alarak
Birleşmiş Milletler Barış Gücüne teslim etti.

Ayşe Hasan

2!!

1955 yılında komando olarak görev yapmaktaydım. O yıllarda bir kampta 6 ay ~ğitim gördük bu 6 aydan sonra tam bir komando olarak görev yapmaya başladım. **Artık** komando olarak etrafı kolaçan etmeye başlamıştık. Onuncu ünite bulunduğum <19nemlerde iki nişan alarak onbaşı oldum. Daha sonra 1956 yılına kadar bu işte epeyi **yol** katetmiştik. Benim bulunduğum **ünit** gezici birlik adını taşımaktaydı. Yani nerede **bir** olay varsa, bir olay çıkarsa, biz hemen olay yerinde bulunuyorduk. Yine bu yıllarda, **Baf'ta** Galofor adında bir Rum köyünde Türklere karşı bir isyan başlatılmıştı. Aynı **olayları** civar köylerdeki Türk'lere ve İngiliz'lere de yapıyorlardı. Bu olaylar üzerine **10. ünit** olarak hemen olay yerine gittik. Ancak biz olay yerine gitmeden önce İngilizler **o bölgeye** örf-i idare koymuşlardı. Biz olay yerine İngiliz askerlerine yardımcı olmak **amacıyla** gitmiştik. Çünkü bizim görevimiz vurmaktı. Bulunduğumuz olay yerine **yol boyunda** durduğum sırada bir Rum kapıdan dışarıya çıkarak dolaşmaya başladı. Ben de **ona** Rumca olarak dışarıya çıkmak yasaktır bu bölgede örf-i idare uygulanacaktır **dedim**. İçeriye gittikten kısa bir süre sonra tekrar dışarıya çıktı ben tekrar uyarı yaptım **ve o Ruma** bir daha sakın çıkma 3.uyarıda vur emrim vardır dedim. Beni dinlemeyerek **3. kez** dışarıya çıktığında elimde bulunan Sat maşingon silahıyla ateş ederek onu öldürdüm. Silah seslerini duyan üç yıldızlı İngiliz subayı gelerek benim arkamı okşadı **ve bana** Veil Done Cemal dedi. Bende komutana açıklama yaparak 3 kez uyardığımı ve sonra ateş açarak öldürdüğümü anlattım.

Cemal Koreli

!~57'de ben orta 3. sınıftım. O güne kadar Kıbrıs'ta olup bitenlerin pek farkında değildik, >çocuktuk. 1957'de bizim Esentepe Aynikola Baf köyüne 5 tane helikopter, yüzlerce İngiliz askeri kamyonu gelmişti ve bizim köyde bütün boş arazilerde köy arasında yani bahçesinde, tarlalarda İngiliz askeri kampları oluşturmuştu. O zaman biz öğren.gik ki bizim köyümüz daha çok trodos dağlarına yakın .olduğu için EOKA'cılar bu d~ğlarda saklanıyormuş ve İngilizlerde onlar için burada toplanmışlardı. Fakat biz o kadar çocuktuk ki ve o dönemlerde şimdiki çocuklar gibi bolluk içerisinde yüzmüyorduk Biz İngiliz askerlerini gördüğümüzde aklımıza hemen çakulet geliyordu Çünkü İngilizler bize böyle kapalı konserve kutuları gibi kutuların içersinde çok güzel çakuletler veriyorlardı. Biz arkadaşlarımızla o dönemde yarıştık, hangimiz erken okuldan çıkacak ve İngiliz kamplarına domates götürecekt ve sepeti çeşitli çakulet ve peynir konserveleriyle doldurup evimize gidecek. Bizim, Benim, ailemin, babamın geçimi hayvancılık olduğu için biz dağlarda kalıyorduk ve gün geçtikçe bu durumların ne olduğunu daha iyi anlamaya başladım. Çünkü dağlarda hayvanları otlatırken. bize seslenmeden, bize konuşmadan ormanın içersine giren insanlar görüyorduk. Babam bize tembihlerdi birine bir şey söylemeyin başınız belaya girer. O zaman anladık ki işte İngiliz askerlerinin aradığı insanların bunların olduğunu. Hafta sonları ürettiğimiz süt mamullerini (peynir, yoğurt, hellim) neyse çevre köylere satmaya gittiğimden öğleden sonra hayvanlara ben gidiyordum. Okuldan sonra akşamları da hayvanları araziye salardı. Tabi akşamları araziye salduğumuzda karanlık olmadan sulamazdık, hayvanları araziye salmaya giderken etraf aydınlıktı ama dönüşte karanlık olurdu ve karanlıktanda korkardık. Çünkü dediğim gibi yabancı insanlar görüyorduk oralarda. Ben hep köpeğimi yamma çağırırdım sanki benim kurtarıcımış gibi mandıraya, ağla dönerdik. Çünkü ben yolda gelirken gördüğüm her çalıyı ya insan yada çeşitli şeylere

~~sonradan Sanki silahlı bir çalı görür gibiydim. Sanki bir insan ve elinde silah varmış~~
~~gibi bir korkular atlattık. Tabi bu arada 1958-59'da durumu daha iyi kavradık.~~

~~Bir köyde yarıdaki bir Omodos köyünde şöminenin ateş yanan kısmının bir kapak~~
~~onun içi bir kapak bodruma indiğini ve onun içerisinde 3 tane EOKA'cmm~~

~~bulduğunu duyurmuştu. ~U ~e ~\ 't:~1en.en. \n.t:~'at\\an. \~\\m\\l.~'<m m\\w, ~an~~

iyice kavramıştım, Derken 1959'un Şubat ayında bir anlaşma yapıldı. İng. Türk. Yun. Ve Kıbrıs liderlikleri arasında ve Kıbrıs Cumhuriyetinin taslağı hazırlandı. 1960 Ağustosunda da Kıbrıs Cumhuriyeti kuruldu. 1960-61 yılında ben orta-okulda okumak için Baf'a gittim. Orta l'e başladım. 1963'te Kıbrıs'ta Rum-Türk çatışmaları başladı. Zaten o dönemde biz genç insanlardık. 1964 - 16 Ocak gecesi, ben babamla beraber bahsettiğim o davarımızın bulunduğu ıssız dağda kalıyordum. O akşam 7 tane Rum aralarında her nasılsa birde Türk varmış 8 kişi silahlı geldiler ve bizim davarımızı 9 tane koyunun haricin de diğer bütün koyunları alıp gittiler. Sonradan öğrendik bu Türk'te bir Rum köyünde yalnız başına Rumlarla kalıyormuş. Ben 9 ay babamla çok tehlikeli günler yaşadım. Bazı geceler en ufak bir köpek havlamasından çevrede insan var korkusuyla uyuyamadığım çok olmuştur. Zaten ilk okulda da 1957-58 döneminde köye giderken gündüzün 7 kilometre okula gitmek için yol yürümek gerekirdi. O dönemde de yolda giderken her insandan korkmaya, her insandan şüphelenmeye başlamıştık ama 21 Aralık 1963 yılı sonra bu daha da artmıştı. Tabi bir müddet sonra 1967-68'ler de daha iyi düşünebilen insan kendini o dönemlerde iyi savunabilir davranış biçimi olarak o çocukluk korkusunu üzerimizden atmıştık. Zaten o dönemlerde mücahitlik gece saat 6'dan 12'ye kadar birde saat 12'den sabah 6'ya kadar 2 vardiya şeklinde nöbet tutuyorduk. Derken lise bitti. O döneme kadar mücahitlik yaptığımız halde 2 yıl daha mücahitlik yaptık. 1968'de yönetimin verdiği izinle Türkiye'ye okumaya gittim.

71'de mezun oldum geldim. Ancak münhal olmadığından Kıbrıs'ta çalışamadım ve tekrar Türkiye'ye döndüm. Bu arada 198-71 arasında köyümde olan olayları yaşayamadım. Ancak 1974 -4 Temmuzunda nişanlı oldum. Nişanımı alıp köye geldim. 15 Temmuz günü sabahleyin darbe olduğunu öğrendik ve köyde beklemeye başladık. 20 Temmuz günü Türkiye çıkarma yaptı ve bu sefer köyümüzde çatışmalar başladı. 20 Temmuz günü bizim köyün 5 km doğusunda kardeşimle annemin önü kesildi. Onlara mektup vermek istediler. Onlar hem korktular hem de almak istemediler. Kaçmaya çalıştılar. Onlara ateş açıldı. Bunun üzerine kardeşlerimle bu olayı duyduğumuzda gittik bir dağlık arazi içersinde onların önünü kestik ancak otomatik silahlarla bizi mevzilerimizden püskürttüler. Biz geri çekildik. O akşam sabaha kadar çatışma devam etti. 21 Temmuz günü ben babamı almak için, nerde olduğunu anlamak için, sağlık durumunun ne olduğunu anlamak için köy sarılmıştı. Tabi bu çemberden kurtulmak sızmaya çalıştım ancak bir uçurumdan inerken büyük bir kayadan inerken, tabi kayada büyük bir yarık var. O kayadan ben inerken ansızın bir baktım, ilki kişi karşımda silahları tüttürmüştü, çevirmiş, ellerini kaldır yavaş yavaş yürü dediler. Benim yapacak bir şeyim yoktu yavaş yavaş ellerimi kaldırdım. Sağa sola baktım onları oyalamak için tabi kendimi atacak bir yer arıyordum, onun için onları oyalamaya çalışıyordum. Bir an önce daha var dedim. İsterseniz hurda bekleyin ben onu çağırayım dedim. Sağa sola bakarken Rumca bana "baroohoide nasobek soavre" dedi. Yani teslim ol seni vuracağım dedi. Der demez ben kendimi kayanın dibine attım. O anda silahlar patlamaya başladı. Üzerine hiç mermi isabet etmedi. Yalnız yattığım yerde kopan ince taşlar olacak göbeğimin çevresinde 10-15 tane deri altı donmuş kan izleri vardı. Köye gittiğimde gördük. Ben orda bir anda taşın ucuna doğru sıçrarken herhalde şarjör ateşini açmıştı, o arada ateş açılmadı fakat tekrar ateş başladı. Çünkü çarpışmalarda

şarjörler bittikçe ters olarak bantlanır ki biterken hemen ters çevirirler. Ben o an kendimi buldum. O anda sanıyorum kendi yaptığını bir hareketten sonra arka tarafta büyük bir boşluğa düştüğümü sandım. Onlarda beni vurdular diye sevindiler. O anda ben bayılmıştım. Daha sonra kendime geldim. Sadece başımı boşluğa bakıyordu. Kendime geldiğimde 21 Temmuz sıcakıyla en az 2 kilometre ormana doğru koştum. Orda 8 tane çoban gördüm Onlarda bu sırada hayvanlarıyla ilgileniyorlardı. Ancak çobanlar silah seslerini duyunca kaçmaya başlamışlardı. Onlarla beraber köye döndüğümüzde köy düşmüştü. Bizde köşe başlarında silahla etrafi kontrol ederek kadınların ve çocukların belirli yerlerde toplanmalarını sağladık. Bunun yanında bazı arkadaşlarımız köyü terk ederek dağa kaçtılar kadınları ve çocukları emniyete aldıktan sonra bizde onların yanına gittik. Bizi polis karakolunun avlusunda topladılar. Çok ilginçtir ki biz orada ölümü beklerken evlerden ganimet yapan Rumların elindeki ganimetleri gören Rum komutan bütün ganimetleri buraya yığınız dedi. Herkes gelsin malını alsın dedi. Rumların en fazla ganimet olarak aldıkları danteller, tuğ işleriydi ve biz can derdindeyken çok tuhafıma gitti, kadınlarımız dantel kavgasına girdi. Buda komik bir anıdır. Daha sonra köy düştükten sonra silah araması yaptılar. Tesadüf bizi aramak için beni az önce bahsettiğim, beni vurdu sanan o iki genç geldi silah aramasına. Her iki Rum askerin yanına birde Türk alırlardı ki çocuklar ve insanlar tedirgin olmasınlar diye. Ben nişanlıyla otururdum. Tabi ben onları görünce biraz korktum çünkü ilk gün önümü kestiler, ertesi gün ise yine onlarla burun buruna geldim. Faruk'un içinde bıyıklarımı kesmiştim. Ama yine beni tanıdılar herhalde çünkü hatırlarım bile sordular ancak beni şaşırtan şey bir gün önce beni vurdular diye sevinen insanlar bizleri rahatsız ettiler diye özür dilemeleridir. Demek ki insanlar bulundukları ortama göre hareket ederler. Bir gün önce vurduğu için sevindi, bir gün sonra beni

rahatsız ettiği için özür diledi. Bu nasıl insanlıktır, yani insan oğlu nasıl bir ruhsal yapıya sahiptir esasında çok düşündürücüdür.

Böylelikle köyde gözetim altında tutulduk. Köydeki insanlar B.M. tarafından sayıldı bu yüzden başka köylere gidip yerleşme yasaktı, seyahat etmek yasaktı, ancak izinle kasabalara gidiliyordu ve aynı gün geriye dönme mecburiyeti vardı. Daha sonra bizde bağ bozumu ve elma bahçelerinin toplanması başlanmıştı; Bahçelerimizi ve bağlarımızı topladık ve biz bir kaç kişi kaçacağız diye plan kurmuştuk. Çünkü orada beklemenin bir anlamı yoktu ben Türkiye'de öğretmenlik yapıyordum. Gitmem geliyordu. Zaten böyle trajedileri yaşamak insanın ruhsal yapısını gün geçtikçe bozmaya başlamıştı bu yüzden daha fazla dayanamayıp bir plan kurarak köyden kaçmayı düşündük. Önce üstlerden gelen bir genci 2 kardeşimle beraber gönderdim 9 Ekim 1974'te. 12 Ek. 1974'de de biz 3 kardeş, nişanlım kaçmaya karar verdik. Bir kaç arkadaşta daha söyledik onlarda kendi arkadaşlarına söyledi derken 11 kişi olduk. 11 kişi Çiko Manastırının oralarda giderken abım uçurumdan düştü. Hem de düştüğü yer Rum polisinin kontrol ettiği noktalardan biriydi. Oradan Manastıra doğru asfalt bir yol geçirdi. Devriye arabasının geçtiğini görünce saklandığımız yerden hemen yolunu geçiyorduk. Abim uçuruma düştüğünde diğerini sakladım ve aşağı inerek abimi sırtıma aldım ve yukarı çıktım. Orda yarasına bakmam gerekiyordu. Bütün arkadaşları çayırda toplayarak çakmağı çaktım ve yaralarım buldum, sardım. Bu arada hemen yolda yine bizim köyden olan iki arkadaş Erdoğan ve Hüseyin bizi Rum sanarak kaptılar. Sonradan öğrendim Hüseyin o kadar bir korkmuş ki arkadaşını yalnız bırakarak köye geri dönmüştür ve o zaman bu olayı çok büyük psikolojik problem haline getirmiştir, Daha sonra 10.5 saat karanlıkta dağın içersinde ilerledik. Zor geçitlerden geçerken el ele tutuşurduk. Aksilik bir yerde yolumuz tıkanmıştı. Çünkü

kesinlikle görüş mesafesini göre

d1JJ f1JJ}ffllllllll!Jll/tl/t'.fiJJ//mijll &lu&fllr'//tllll.

Bizim yolumuz olarak patikalardan yürüdük. Bir ara arkadaşlara dedim ki elinizi yere sürünüz bakalım keçi gübresi var mıdır. Çünkü keçiler patikalardan geçerlerdi. Bizde o zamanlar aynı patikalardan bizde~/.geçebiliriz düşüncesine kapıldık. Fakat arkadaşlar orada durmadılar yerde moralleri bozuldu ve gitmek istemediler. Ve 10.5 saat sonra geri döndük. Ormanın içersindeki yola çıktık. Yolda arabalar ve kamyonların yanan ışıklarından ~~~~~~ ~~~~~~ ~~~~~~ ~~~~~~ ~~~~~~

Burun buruna geliyorduk. Yola devam ettik en sonunda bilemeden bir üzüm bağının içersine girdik, meğer hemen dibimizde Rum mevzisi vardı ve Malgal deliğinde ışığı gördükte anladık .Elimizde bazı eşyaları bıraktık. Sadece benim sırtımda bir dağarcık kalmıştı. Oradan yön değiştirerek yolumuza devam ettik. Sabah olmaya yakın bağlar arasındaki geçitten geçerken ayak sesleri duyduk. Bu sesler her halde bağın sahibi Rum ve 1,9 atırının ayak sesleriydi. Her taraf çok büyük böğürtlenler örülmüştü ki atlayıp bağa sığamadık. Mecburen patikanın sağma soluna yatmak zorunda kaldık. Ben arkadaşlarla yüzü koyun değil sırt üstü yatmalarını söyledim. Katır geçerken tam göğsüme basacağı sırada yan dönerek kurtulmuştum. Neyse yolumuza devam ettik etraf artık hafif hafif ağarmaya başlıyordu. Emekleyerek ÜZÜM bağlarının arasında ilerledik. Tahmin olarak gittiğimiz yerde en önde ahim giderken baktım geriye geldi. Ne oldu dedim .yolun ortasında Rum polisi var dedi. Hemen geri döndük Etrafin yanlış olduğunu ve hala yanar durumda olduğunu görünce Lefke'ye yanaştığımızı anladık. Çünkü yanan yerlerin atılan bombalardan olacağını tahmin ediyordum. Orda yanmamış olan yere sığındık. Bu arada bazı sesler duyduk. Kamyon sesi olduğunu sandık ancak, yanan bölgeyi sürüp cam eken dozerler olduğunu gördük. Daha sonra arkadaşlar bir yanık çam ağacının arkasına gizlendiler. Bu arada arkası

kapalı bir van gördük. Bu van ilerideki mevizlere yiyecek götürüyordu. Daha sonra susuzluğumuzu gidermek için su bulduk ve içtik. Ümitlendiğimiz an olarak kurumuş dere yatağına indiğimiz vakit olarak sanıyorum. Çünkü ağaçların üzerinde sıhhiyecilerin ilaçladıkları bölgelerde ağaçlara yazdıkları bazı harfler vardı arkadaşlara dedimki latin harfleri yani Türkçe harfler görürseniz Türk bölgesine yaklaştığımız kesinleşmiştir dedim. Bir süre ilerledikten sonra ağaçlara dikkatlice baktığımızda A.tt veya A.S harfleri gördük dedim tamam. Türk bölgesine yaklaştık bir müddet sonra bir yere geldik arkadaşlar bana dönerek uzaktan siyah bir bayrak göründüğünü söylediler. O anda sevinerek dedim o bayrak siyah bir bayrak değil, kırmızıdır kırmızı bayrak uzaktan siyah gibi görünür. Demek ki biz gelmiştik ve biz Lefke Karadağ madenine girdik. Bizi ne Rum ne de Türk askerleri görmemişti. Fakat biz artık Türk bölgesi olduğunu anladığımızda arkadaşlar bağırmaya başladı ve Türk askeri koşarak yanımıza geldi ve bize o asker dedi ki sizden 2 gün önce gelenler, bu yolu iyi gözetleyiniz daha çgk vatandaşımız bu yoldan gelecektir...

Yeter Aslan

Yaş: 54

Meslek : Okul Müdürü

1963- 1974 Yılları Arasında Yaşanan
Hatıralar

1945 yılında bir Cuma günü iki akıncırlı asker, kendi tarlalarından soğan
sülemek için Larnaka yoluna giderler. Bu askerler piyadelerini görür. Polis bu iki kişiyi
muvakkat olarak Larnaka'ya götürür. Bu olay üzerine hemen köyden Goşşi'ye doğru kuvvet
çıkardık. Aynı saatlerde içinde Akıncılar komutanı, Larnaka yolunu keserek bu iki Türk
askerini kurtarmamızı emretti. Bizde bu emir üzerine yolu keserek 69 tane Rum'u
Akıncılara götürdük. Bazısını dövdük, bazısını hırpaladık. Bu esnada Barış gücü
askerleri ve Rum askerleri Akıncıları sardı. Bizi tehdit edtiler. Eğer esirleri vermezsek
bütün köyü dağıtacaklarını söylediler. Bizim komutanımız ise çok cesur davranarak
"Onlar bize o iki esirimizi vermezlerse bizde onlara esirleri vermeyiz, ya da onları
öldürürüz" dedi. Rumlar 2-3 saat sonra 2 Türk askerini piyadeleriyle birlikte bize iade
ettiler. Onlar bize arkadaşlarımızı teslim ettikleri zaman bizde onların esirlerini teslim
ettik.

Ali Hoca

70

1963 yılında geçimimizi hayvancılıkla yapıyorduk. Köyümüzden üç-dört kilometre uzaklıkta besledigimiz hayvanların bulunduğu ağıllanımız vardı. Her gün hayvanlarımızı yemlemek için üç-dört kilometrelik yolu yürümek zorunda kalıyorduk. Eve ancak üç-ç(rdönebiliyorduk. 21 Aralık günü kanlı çarpışmaların, isyanların olmasından birgün sonra yani 22 Aralık 1963 günü sabahı, yine hergünki gibi sabahleyin ağıla<gitim. Ağıla gittiğim zaman bir de baktım ki 3-5 tane keçi kaybolmuştu.0 gün bütün gün dolaşıp hayvanlarımı aramaya çıktım, bir türlü izlerine rastlayamadım. Dolaşırken aniden baktım ki karşı köylerden tanıdığım bir araba bizim ağıllımızın ğıluğı bölgeye doğru geliyor ben arabayı gördüğüm zaman korkarak hemen yolun üst Jırafına çıkarak saklandım. Yanımdan geçen araba Zari isminde karşı köyden tanıdığım bir Rum'un arabasıydı. Zari'nin yanında 5-10 tane daha Rum arkadaşı bulunuyordu. Bu Rumların hepsi silahlıydı. Onlara görünmeden daha doğru uzaklaşmaya başladım 5-10 dakika geçmeden 3-4 el silah sesi duydum. Tabi silah seslerini duyduğum zaman daha fazla korkarak daha da uzağa kaçmaya başladım. Ben kaçarken tesadüfen bir de baktım ki Mehmet Amcamdan bana doğru koşarak geliyordu. Amcama yanaştığım zaman ne oldu diye merak ederek sordum. O da bana dediki aşağıda duvarı beklerken silahlı 5-10 tane Rum geldi ve bir kaç keçimi vurarak aldılar ve gittiler. O saat dağdan dönerek amcamla beraber köye geri döndük, olayı köyde anlattık. Tabi o esnada bizim ve köylülerin yapacak birşeyleri yoktu. Bu olaydan sonra keçilerimin kaybolma sebebini anlamıştım, Daha sonra ertesi gün ağıllımıza gidip koyunları köyümüzün yanına taşımaya başladık. Ve çok zaman geçmeden hayvanlarımızı satarak bu olaylar yüzünden hayvancılığı bırakmak zorunda kaldık.

Hüseyin Hürgenç

1966 Yılında Lefkoşa'dan içeriye ve dışarıya geçmek için barikatlarda yoklanırdık. Konetra köyünde Kooperatifi çalıştırdım ve zahre paralarını toplardım . Rumların toprak ürünlerine götürmediğimiz zaman para alamazdık. Paralar Türk Merkez Bankası'na yatırılırdı. Bu paraları bankadan alınca köye getirirdim. 15 gün arayla paraları alıp kooperatife yatırardım. Daha sonra köylülere dağıtırdım. Kooperatif katipliğide yapardım . Bir zaman barikattan çıkarken çantamda 5000 Kıbrıs lirası vardı. Rumlar bu parayı gördükleri zaman kendi aralarında konuşmaya başladılar. Paralarımı alıp havaya savurdular. Bunu gören Barış gücü geldi. Rumların elinden paralarımı alarak bana geri verdi .

Mehmet Mengi

1926 Gönendere

Bakkal

1974 Yılına Ait Hatıralar

1974 barış hareketi olduktan sonra savaştan çıkan insanlar köylerine geri dönemmediler, daha doğrusu dönmediler. Ben yine asker olarak bulunduğum yer olan Çatoz'a döndüm. Çatoz'da esir olarak bekledim sonra sıhhiyeci oldum. Çevre köylerde bulunan Rumlar'dan kalan domuz, ölü, cesetler gibi şeyleri gömmek işini tek kepçeli şiro ile yapmaya başladım. Rumlar domuzlara çok önem verildiği için daha çok Rum köylerinde görev yapardık. Yanımızda bulunan sivil sıhhiyecilerle beraber bulunduğumuz kokmuş domuzları ve Rum cesetlerini gömüyordum. Alaniçi (piperisterona) köyüne gittigimizde aynı manzarayla karşılaştık. Köyde yerli halk yoktu. Köy bomboştı. Yalnız Türk askerleri nöbet tutarlardı. Ansızın bahçelerin içinde koşan bir adam gördük. Düştük peşine ama bulamadık. Arkasından ateş ettik, Rum olduğunu anladık. Bu olaydan sonra bir kaç gün geçti. O bölgede duyduğumuza göre bir Rumun mağaradan bahçe içine girerek ekmek çaldığını daha sonra tekrar mağaraya dönerken yakalandığını duyduk. Bu Rumcuk herhalde bizim gördüğümüz Rum idi.

Ahmet Karas

1955

1974 yılında Rumlar Maraton'dan Serdarlı'ya doğru havan ve top atışıyla Serdarlı köyünün yanına kadar geldikleri zaman Biz, yani köyün erkeklerinin bazıları destek bölük mücahidleri olarak görev yapıyorduk. Bu görevi, yani mükellef mücahitlik görevini üstlendiğim zaman henüz 18 yaşındaydım. Bizim köyümüzün durumlara karşı direnecek fazla gücü yoktu. Bu yüzden yardım için Türkiye'den gelecek olan uçakları bekliyorduk. Ancak rumlar uçak yardımı gelmeden sabahın erken saatlerinde saldırıya başlamışlardı. Çatoz köyünün hemen hemen yarısını almışlardı. Orada yaşayanlar kaçtılar. Son dakikaya kadar direnmemize rağmen rumların silahlarının daha ve güçlü olması bizi oldukça çökertti. Serdarlı'da yazlık gazinoda mevzilendik. Bu gazino içerisinde mevzi alan 10-12 arkadaşlık. Aynı gün birkaç kişide yaralanmıştı. O bölgeden geri çekilirken havan mermileri ve üzerimize atılan toplar arasından sıyrılarak geriliyorduk. Bu sırada gazino duvarının arkasına geçtik. Duvarın arkasına düşen bir havan mermisi taşların parçalanıp üzerimize atılmasına neden oldu. Üzerimize gelen taşlar o kadar büyüktü ki ben o anda ölümüyüm, sağmıyım diye kendi kendime soru sordum. Yaşadığımı anladığım zaman havan toplarının neden olduğu toz topraktan hiçbirşey göremiyordum. Kopan elektrik teli üzerime düştü ve telle elleyerek elektrik olup olmadığını anlamaya çalıştım. Allah'tan elektrik yoktu. O bölgeden Gönendere'ye doğru gerilemeye başladığımızda Karga Tuzu denilen bölgede tepede birkaç kişi olduğunu gördüm. Yanımdaki arkadaşlarımla tereddüt ederek tepede oturanların kim olduğunu merak ettik. Rum mu, Türk' müydüler? Parolamız yoktu. Tepeye yunlaştığımızda Türk askerleri olduğunu anladık. Askerlerin yanına çıktığımızda arkadaşlarım birkaç askerle beraber tepede kaldı. İki asker beni Gönendere'ye getirdiler. Gönendere'de görünen manzara çok korkunçtu. Bütün bölgenin halkı Gönendere'ye toplanmıştı. Görüncülere I(anton bölgesi olmuştu. Rumlar bu sırada dört

her zaman ilerlerlerdi. Orada komutanlar telsizle Türkiye'den yardım istediler. Uçaklar geldi. Uçaklar geldiğinde Rumların yavaş yavaş korkarak dağıldıklarını gördük. Marata, Gecikme ve Tirmene bomba yağıyordu. Eğer uçaklar gelmeseydi Rumlar o bölgede bulunan köyleri işgal edeceklerdi. Uçaklar hayatımızı ve köyleri kurtardı. Gönendere'de 4000 kişiye ve bu insanlar köy meydanında toplanmıştı. İğne atsan düşmezdi. Rumlar yanlışlıkla ve isteyerek insanların bulundukları bu alana bir bomba atsaydı olacak olanları düşünmek bile istemezdim. Ne yapalım diye tam düşünürken jet uçaklarının gelmesiyle bütün insanların yüzü biraz olsun gülmüştü.

Ahmet Karas

1955 - Çamlıca

Emekli

Güneyde İskele kazasında Yıldırım köyünde yaşıyorduk. İskeleden buraya 5 mil uzaklık vardı. Yani askere en yakın olan köydü. Köyümüzün komutanı Hasan Bey ile bu tarafa geçtik. İkinci harekattan sonra durumu anladık. Ağustos'un 25'ine kadar köyün 4'te 3'ünü bu tarafa getirdik. 25 Ağustos tarihinde Rumlar bize 600 tane yaşlı Rum göndererek bunlara karşılık köyümüzü istediler. 25'in.de Hüseyin ile bizde bu tarafa geçerken yakalandık ve 5 Rum bizi alarak öldürmeye götürdüler. Biz öldük öleceğiz derken aralarında tanıdığım bir Rum olduğunu gördüm ve o Rum bizi ölümden kurtardı. Özellikle Güneyden bu tarafa ilk geçen köy Yıldırım köyüdür. Başımıza, gelenler pişmiş tavuğun başına gelmedi. Bütün köyler düştükten sonra bizim köyümüz düşmüştür.

Ali Murat Elagöz

1928

21 Temmuz 1974 günü ben ve birkaç arkadaşım köyümüzün üzerinde bulunan Meletse bölgesinde nöbet tutuyorduk. O gün çıkarma yapılacağından haberimiz vardı. Yine aynı gün köyümüzün üst kısmında bulunan bağların içinde sesler duymaya başladık. Bağların içersine baktığımız zaman silahlı Rumlar yavaş yavaş abluka altına aldıklarını gördük. O gece akşam kadar ve sabaha kadar köye ateş açmadılar. Sabahleyin saat 8-9 arası köyümüzün üst kısmındaki tepeler 8 Rum askeriyle kuşatılmış. Rumlar köyümüze devamlı ateş açmaya başladılar. Biz onlardan daha az ve daha savunmasız olduğumuz için onlara güçlük çıkartılamıyorduk. Bu yüzden Meletse'deki mevzileri bırakıp köyün içi savaşa çıkmaya başladık. Köyümüzü biraz olsun savunduk. Ancak saat 12-1 civarında köyümüzü tamamen girmeye başladılar. Bizler silahlı mücahitler olarak Rumların köye girmelerini görünce 9luk çocuğu alarak köyün üst tarafından bulunan mevzilerden çıktık. Oradan Aydın (Ayonni) köyüne gidip Ayonnililere bizim köyümüzün durumu hakkında bilgi verdik. Rumlar bizim köyün tamamını almışlardı. Daha sonra hiç beklenmediğimiz bir olay oldu. E.O.K.A'cılarının başında bu dönemlerde Musaga adında biri vardı. Bu Musaga'yı daha önce bizim köyümüzde jandarma komutanlığı yapmış Ahmet Niyazi adında bir Türk vatandaşım iyi tanıyordu. Çünkü söylentilere göre Ahmet Niyazi'nin zamanın birinde bu E.O.K.A'cı Ruma çok büyük işleri dokunmuştu. Ahmet Niyazi bunun üzerine Mustaga'dan hiç bir köylüye dokunmamasını rica eder. Ve gerçektende birkaç olay dışında hiçbir eziyet yapılmaz. Böylece Ahmet Niyazi'nin E.O.K.A'cı Rum Mustaga'ya yaptığı ricadan dolayı köyümüz kurtulmuş ve rahata kavuşmuştur.

Hüseyin Hürgenç

Çarpışmalar sırasında bulunduğumuz mevzinin her tarafından havan topu mermileri düşüyordu. Rumlar büyük bir kuvvetle saldırıyordu. Bu kadar şiddetli ateş altında daha fazla kalamayacağımızı düşündük. Rumlar köyümüzü üç saat devamlı top ateşine tuttuktan sonra hücumla geçmişlerdi. Bizde geri çekilmek zorunda kalmıştık. Tam bu esnada kolumdan ve bacağımdan yaralandım. Çok kan kaybettim; Yerde sürüne sürüne bir ağacın altına kadar geldim ve binbir güçlükle ağacın tepesine tırmanabildim, Gece saat 6'dan sabah 9'a kadar titreye titreye ağacın üstünde kaldım. Düşman tabi bu sırada köye girmişti. Rumlar her tarafa ateş açıyordu. Bulunduğın ağacın altından bir ara 7-8 Rum askeri geçti. Bu askerlerin konuşmalarından ve kıyafetlerinden Yunan askeri olduklarını anladım. Vücudumdan akan kanlar ağacın köküne küçük bir göle-uk haline gelmişti. Bu askerlerin bu kanları görüp beni yakalayacaklarından çok korkmuştum, Bereket versin karanlıktan dolayı farketmediler. Sabah saat dokuz raddelerinde Rumlar köyden çekilince ağaçtan indim ve ilk gördüğüm Birleşmiş Milletler askerlerine yaralı olduğumu bildirdim.

Mehmet Mustafa

1974 yılında Fasur çiftliğine para kazanmak, bir işle uğraşmak için giderdik. Burada yaptığım iş üzüm toplamaktı. Bu dönemlere Grivas'ın partisiyle, Papazın partisi ayrı ayrı toplanmışlardı. Böyle olduğu zaman bir olayın olacağını zannettik. Bu yüzden bizi işyerine götüren ~~çiftlik~~ bizi hemen toplayarak oradan ayrıldık. Fasur çiftliğinde Baf tarafına doğru ilerlerken Kukla köyünde bazı Rum askerlerinin silahları etinde dolaştıklarını gördük. Köyü döndüğümüz zaman gece saat 9'da hoca yatsı namazını okurken silahlı Rumlar ateş açmaya başladılar. Daha sonra ateş kesildi. Sabaha kadar ateş açılmadı. Sabah namazı okunurken tekrar ateş açılmaya başlandı. Çok kötü ateş açıyorlardı. Her taraf sanki Rum askeriyle doluydu. Saat 1'e doğru Rumlar köye giderek bizi teslim aldılar. Poliste bulunduğumuz sırada yaptıkları konuşmalara göre bizi Platrez'e götürmek istediklerini duyduk. Bizim aramızda bulunana Niyazi Efendi bu karara karşı çıkarak bizi oraya götürmekten vazgeçtiler ve evlerimize geri gönderdiler. Ancak evlerin erkeklerini tek tek sorgulamaya başladılar. Bu sorgulamanın ardından köyden ayrılarak, Piskobu kampına yerleştik. Bu kamptanda gemiyle İskenderuna gittik. Kısa bir süre sonra esas yerimiz olan Aykuruş (Esen tepe)'ye yerleştik.

Şerif Hürgenç

NJZJ«

Aykuruş

27

Baf

\\),\\),\\1.,1.1

Boğaziçi

9

Çamlıca

23

Çiğir

21,22

Çiko Manastırı

\\~

Esen.tepe (Aynikola)

11

Fasur Çiftliği

27

Galofor Köyü

10

Geçitkale

9,23

Goşşi

18

Gön endere

20,22,23

İskele

24

İskenderun

27

Karadağ Madeni

17

Karga Tuzu	22
Konetra	20
Kukla Köyü	27
Larnaka	18
Lefke	16
l,~{k9ş~	20
Maraton	22
Mara ta	23
Meletse	25
On19(J9ş Köyü	12
Piskobu Konağı	27
Platrez	27
Serdarlı	22
Tirmen	23
Trodos Dağları	11
Türkiye	12,15,22,2J
Yıldırım	24

İsim Dizini

	<u>Sayfa</u>
Ahın.et Karas	21
Ahmet Karas	23
Ahmet Niyazi	25
Ali Hoca	18
Ali Murat Elagöz	24
Ayşe Hasan	9
Cemal Koreli	10
Erdoğan	15
Grivas	27
Hasan Bey	24
Hüseyin	15
Hüseyin	24
Hüseyin Hürgenç	19,25
Mehmet Amca	19
Mehmet Mengi	20
Mehmet Mustafa	26
Musaga	25
Niyazi Efendi	27

Şerife Hürşenç

Yeter Arslan

Zafer

27

17

19